

Exposicions **Conxita Oliver**

'Columpio alegal', de Santiago Cirugeda, i la instal·lació 'Avalancha concreta', de Sara Ramo, transformen l'establert per crear noves situacions AVUI

For sale
Santiago Cirugeda
ADN Galeria
Enric Granados, 49
Barcelona
Fins al 4 de febrer

Simetrias
Sara Ramo
Galeria Estrany-
De la Mota
Passatge
Mercader, 13
Barcelona
Fins al 12 de febrer

Reinvencions del món

Reinventen la vida perquè el món no és com el somien. Aquest és en resum l'ideari comú dels treballs de Santiago Cirugeda i Sara Ramo, dos creadors que practiquen una nova manera de relacionar-se amb l'entorn. Cirugeda treballa en propostes de recuperació i re-

una forma de resistència, porta anys de compromís social amb la realització de projectes i d'intervencions subversives en diferents àmbits de la realitat urbana: des d'ocupacions efímeres d'espais públics fins a la construcció de pròtesis a façanes, cobertes, patis, terrenys i solars abando-

les noves alternatives que des de les pràctiques artístiques calen a l'escenari urbà. L'exposició d'aquest agitador social, que coincideix amb la seva participació a l'exposició *Catalitzadors* de l'Arts Santa Mònica, inclou elements constructius i mobiliari que han estat emprats en accions il·legals

de qüestionar el sentit comú i mitjançant el joc de l'atzar i l'associació d'idees, els seus projectes potencien objectes inútils i costums quotidians amb la finalitat de trencar l'ordre establert.

A la mostra presenta el vídeo *Traslado*, en què buida una maleta plena de coses

Reinventen la vida perquè el món no és com el somien. Aquest és en resum l'ideari comú dels treballs de Santiago Cirugeda i Sara Ramo, dos creadors que practiquen una nova manera de relacionar-se amb l'entorn. Cirugeda treballa en propostes de recuperació i revitalització d'espais residuals i en projectes efímers d'ocupació urbana. Ramo crea noves situacions a partir de tot allò quotidià, transformant contextos banals en mons propis. La possibilitat de canviar l'ordre de les coses, aparentment immobils i tancades, és el nexce comú de totes dues iniciatives que trenquen de manera lúdica els hàbits adquirits. Dos plantejaments que es poden veure en dues exposicions individuals a Barcelona i que revelen que el desequilibri està justament en el fet de pensar que tot està sota control.

L'arquitecte Santiago Cirugeda (Sevilla, 1971), que concep la seva professió com

una forma de resistència, porta anys de compromís social amb la realització de projectes i d'intervencions subversives en diferents àmbits de la realitat urbana: des d'ocupacions efímeres d'espais públics fins a la construcció de pròtesis a façanes, cobertes, patis, terrenys i solars abandonats, tothora negociant entre la legalitat i l'aprofitament dels buits normatius de la legislació. Des de l'estudi Recetas Urbanas, defensa que es pot canviar el funcionament d'una ciutat potenciant altres valors com ara l'ús del carrer i el desenvolupament d'un nou sistema de relacions socials i territorials.

Per a la crisi, la seva recepta proposa un treball en xarxa i incentiva l'autogestió i l'autoconstrucció, així com el reciclatge d'espais i d'edificis, establint vincles entre l'entramat urbanístic, social i polític. Una declaració de principis i una reflexió al voltant de la construcció de l'espai públic i de

les noves alternatives que des de les pràctiques artístiques calen a l'escenari urbà. L'exposició d'aquest agitador social, que coincideix amb la seva participació a l'exposició *Catalitzadors* de l'Arts Santa Mònica, inclou elements constructius i mobiliari que han estat emprats en accions il·legals i es complementa amb fotografies i documents de projectes de construcció i d'ocupació.

L'exploració de l'experiència

L'obra de l'artista hispanobrasiler Sara Ramo (Madrid, 1975) es va donar a conèixer el 2009 arran de la seva participació en la secció oficial de la Biennal de Venècia, encara que la seva trajectòria l'ha fet al Brasil. El seu univers està vinculat a l'experiència domèstica, a l'espai quotidià i a la utilització d'objectes banals que transforma en noves presències, gràcies a continguts poètics, emocionals i crítics. Per tal

de qüestionar el sentit comú i mitjançant el joc de l'atzar i l'associació d'idees, els seus projectes potencien objectes inútils i costums quotidians amb la finalitat de trencar l'ordre establert.

A la mostra presenta el vídeo *Traslado*, en què buida una maleta plena de coses fins a ocupar tot l'espai de l'habitació per després entrar-hi dins. Tracta del desplaçament, de la desafecció del que ens envolta; com si per emprendre un veritable viatge calgués buidar l'equipatge de càrregues i abandonar tot el que hem acumulat. Per una altra banda, la instal·lació *Avalancha concreta* també incideix en la temàtica de la mudança i del desplaçament, en què un amuntegament de caixes reflecteix realitats efímeres. Es completa amb sèries fotogràfiques en les quals experimenta noves mirades, fixant l'atenció en detalls irrellevants per atorgar-los una màgia especial. *

GABINET DE CURIOSITATS

ARTUR RAMON I NAVARRO

El professor Rafael Argullol

En paral·lel a la carrera d'història de l'art vaig cursar algunes assignatures de la de filosofia i lletres. Dels professors que vaig conèixer i que em van oferir el mapa des del qual he pogut seguir formant-me, pocs em van deixar petjada, però aquesta minoria els tinc encara avui com a referents. Rafael Argullol n'era un, i encara m'arriba el ressò de les seves classes, sempre brillants: Dante, Goethe, Kant, Hegel, Nietzsche, Leopardi... desfilaven com si fossin vells amics convocats pel professor i la seva paraula

seductora. Només a través de la seducció pots conquerir l'atenció d'uns joves preocupats per altres coses. Només amb la saviesa d'un filòsof antic i la retòrica del millor orador pots transmetre la passió per saber i estimular la curiositat.

Quan Argullol entrava a l'aula tothom callava. La seva presència provocava el silenci perquè s'havia guanyat una autoritat moral entre nosaltres, la mateixa autoritat que trobo ara llegint la seva darrera obra, *Visión desde el fondo del mar* (Acanalado), una obra sense gènere i que és

Rafael Argullol, un seductor QUIM PUIG

molts gèneres alhora (memòria, assaig, novel·la, poesia...) i que a través de les seves 1.200 pàgines ens transporta a fascinant territoris autobiogràfics. Llegint-lo sembla que torni a aquelles aules dels primers noranta on Argullol ens portava a recórrer els fonaments de la nostra civilització, ens donava les claus per poder transgredir els nostres límits a través de la cultura i, alhora, ens ensenyava a evitar sempre la barbàrie de la ignorància. Pocs coses hi ha a la vida tan gratificants com reconèixer un mestratge. *